

πού με βάλανε στὸν Παράδεισο! 'Αμ' αὐτὴ ποῦταν ἀγαθὴ, τοῦ Θεοῦ ἀγαλᾶτισσα ποῦ τὴν ἔχουν; Θά τὴν ἔχουνε βέβαια στὴν πρώτη θέα.

Καὶ γυρίζοντας εἶπε στὸν ἄγγελο:

— Βρὲ σὺ φερωτὲ, εἶναι ἔδω καμμιὰ Θεὰ Ματεῖνα.

— Ἀπὸ ποῖο χωριό; Ρωτᾷει ὁ ἄγγελος.

— Ἀπὸ τὴν Ποντοῦνην...

— 'Εδὼ εἶναι, εἰ τὸν ὄμιλος καὶ ἐκίνησαν μαζί νὰ βροῦνε τὴ γοργά.

Βρὲ ὡμορφιᾶς, βρὲ θαύματα! Μονολογοῦσε ὁ γέρος, σὰν ἔβλεπε δεξιά καὶ ἀριστερά τὴν ὡμορφίαν τοῦ Παραδείσου, ποῦ μόνον οἱ δίκαιοι θὰ ἴδουν καὶ θ' ἀπολαύσουν.

— 'Ο Παπα-Νικόλας, ὁ δὸς μας, ἔδω εἶπε, Ἐλναρώτησε τὸν ἄγγελο.

— Ποιός;

— 'Ο Παπα-Νικόλας, ἀπὸ τὴν «μικρὴ ἐκκλησίαν», ποῦ ἔδινε λατρί μὲ τὸν τόκο... Πῶς ντερέπαινα νὰ τὸν ἀνταμώσω... τοῦ χρυσίου κάμποσα, ἀλλὰ πάει, πέθανε ὁ βλοημένος κ' ἔσβησε καὶ τὸ χρῶσ μου...

— 'Ο Παπα Νικόλας, εἶπε στὴν Κόλαση. στὸ καζάνι τοῦ κατρίμου! ἀποκρίνεται ὁ ἄγγελος.

— Βρὲ τί λές;

— Ναί, ναί, σὲ καζάνι τοῦ κατρίμου.

— Ἀμ' ἦτανε παπᾶς, ὁ βλοημένος...

— Δὲν ἔχει σχέση... ἡμεῖς ἔδω δὲν κυτᾶμε τὸν παπᾶ, ἢ τὸν Δεσπότη. Καθένας μὲ τὰ ἔργα του. Ποιὸς τοῦπε ν' ἀμώρηση; Κι' ὁ Δεσπότης, στὴν Κόλαση εἶπε κ' αὐτὸς...

— Βρὲ ἔλα σὲ σαστά σου, τί μοῦ λές; Θά χάσω τὸ νοῦ μου. Μὰ δὲν ἔχεις κ' ἄδικο κύρ' φερωτὲ. Μόνο μὲ τοὺς πλουσίους τάχε κ' ἔλα ὁ κύρ Δεσπότης. Τὴ φτωχολογιά τὴν ἀπόφευγε καὶ ἀν καμιά φορά τὴν βοηθοῦσε ἦταν γὰ νὰ τὴν ξεφορτωμένοι. Ντυνόνταν καὶ ἐτρώγε πλούσια καὶ τὸν κόσμον σὺν τοῦτοῦς διλογαίαι καὶ ἐγ' ὡταία καὶ συντριβή... χι... μὲ νοιώθεις. 'Εγχαίται καὶ συντριβή... γὰ τοὺς ἄλλους...

— 'Ο γέρος—Μάτος, ἔβλεπε στερνά τὸ μέτωπο καὶ εἶπε:

— Ἔχω καὶ γὰ τὴν νὰ πω παιδι. Μὰ ἄς ν' ἀφύσσουμε τώρα αὐτὰ κ' ἄς πᾶμε στὴν ταβέρνα νὰ τραβήξουμε κανένα ποτηράκι. Λίγη ρακί, βρὲ χριστιανέ μου, στένγνωση τὸ λαούγγι μου!

— 'Ε γέρος, ἔδω ταβέρνα δὲν ἔχουμε, τοῦπεν ὁ ἄγγελος.

— 'Αχ! τί κρίμα! ἀλήθεια βρὲ γυιέ μου;

— Σ' ὀρκίζομαι δὲν ἔχουμε.

— 'Ε, τότε τίποτε δὲν ἔσχετε. 'Ακούε! Τόσες ὡμορφιᾶς ἔδω καὶ νὰ μὴν ἔχετε ταβέρνα; 'Αμ' ποῦ θὰ ξεποστᾷς ὁ ξένος; Δεῦν ἔρχεται, νὰ εἶναι ἕνα-δύο ποτηράκια νὰ δυναμώθῃ; Νὰ ἄγω, λόγου χάριν, ἔρχομαι ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, δρο-μο... ὅχι ἀστεία!... 'Ε, ποῦ θὰ ξεποστᾷς; Καὶ ἐμὰς ὁ παπᾶς; τί μὰς κοπάνανε ἐκεῖ κάτω... Στὸν ἄλλο κόσμο, μὰς ὑποσχότανε λαγοῦς μὲ πετροχί-λια. Στὸν Παράδεισο, λέει, βροῖται καθένας οἱ θέλει, οἱ ἡ ψυχὴ ἐπιθυμῇ τοῦ καθενός... Νά-ξερα, τοῦλάχιστον, νὰ πῆγαίνα στὸν 'Αδῃ. 'Εκεῖ ἔχει ταβέρνα:

— Ναί, γέρος, ἔχει.

— 'Αχ! Πηγαίνε με, πηγαίνε με στὸν 'Αδῃ, τί μ' ὠφελοῦν αὐτὲς; ἡ ὡμορφιᾶς; καὶ τὰ ραχάτια, δίχως μὰ σταλαγματιά ραχί; Δὲν λέω, στὸν 'Αδῃ μπορεῖ νὰν ἀσχημα, ἀλλὰ ἐννοια σου καὶ εἶμαι μαθημένος ἔγω, μπορεῖ νὰ τραβάω δυστυχία, ἀλλὰ καὶ σὲ καλὴ ὅρα ἀπάνω, θὰ ῥίχνω ἕνα—δύο ποτηράκια καὶ θ' ἀνακου-φίζομαι.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, γέρος.

— 'Αχ! 'Αναστῆνας ὁ γέρος—Μάτος, μὰ αὐτὸ, γυιέ μου, μοι-ά-ζει φυλακή! Νὰ μὴ μπορῶς νὰ πηγαίνῃς ὅπου θέλεις!

— Θά συνηθίσῃς, γέρος, θά μάθῃς, τοῦλεγε παρηγορῶντας τὸν ὁ ἄγγελος.

— Μὰ, διάβολε, ἀκόμα θὰ μαθαίνω, εἶπεν ὁ γέρος κ' ἔκανε ἕνα σωρὸ μούτρα. Ἀλλὰ πάντοτε τὴ ρακί σκεπτόμενος, γέρισε πρὸς τὸν ἄγγελο καὶ μὲ μάτια κρασοπατέρα, δακρυόμενος, εἶπε πονηρά:

— Βρὲ παιδί μου, δὲν θύνη ἀσχημα ν' ἀνοίξετε μὰ ταβέρνα, θὰ τὸ πῶ καὶ τοῦ Θεοῦ μάλις τὸν ἀνταμώσω, θὰ τοῦ τὸ πῶ ὅ-θ' ἀ κοφτά... Πρῶτα δὲν ἔχει ποῦ νὰ ξεποστᾷς κανεῖς. Γὰ φαντάσῃς νάχῃς τὸ βάσανο τὸν εἰσπραττόρων τῶν φόρων καὶ νὰ μὴν ἔχῃς καὶ τὴν παρηγοριά τοῦ ποτοῦ.

— 'Εδὼ εἰσπράττορες δὲν ἔχουμε, εἶπε ὁ ἄγγελος.

— 'Αχ! 'Αλήθεια;

— Ἀλήθεια, γέρος.

— Παναγίστα μου! εἶπεν ὁ γέρος. Δὲν τὸ κουνᾷς τότε... 'Ε-δὼ ὅπου οἱ ἀληθινὸι ραχάτι... Καὶ κάνοντας τὸ σταυρὸ του, ἔα-νοειπε:

— 'Ε, τί νὰ σοῦ πῶ.

'Ατ' ὅλα σας τὰ τραχάτια αὐτὸ μ' ἄρσος περισσότερο. Ποῦ δὲν ἔχετε φοροισπρά-χτορες...

Κ' ἂν χαρούμενος ὁ γέρος κίνησε νὰ πᾶ νὰ βρῇ τὴ Θεὰ Ματεῖνα...

Ἐλιν Ἐλιν

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ἀπὸ τὰ σατυρικά φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου].

— Ένας μικρός, σ' ἄν δρόμο, ἔχασε τὴν μητέρα του καὶ κλαίει.
— Ένας χοροφύλακος τὸν πληγάζει καὶ τὸν ρωτᾷε τί τοῦ συ-νέβη.

— Έχασα τὴν μητέρα μου! Λέει ὁ μικρός.

— Γιατί δὲν τὴν κρατοῦσες ἀπ' τὸ χέρι;

— Εἶχε πῶνια στὰ χέρια της.

— Γιατί δὲν τὴν κρατοῦσες τότε ἀπὸ τὸ φουστάνι;

— Δὲν ἐφθάνει... ἔκει πάνω, κύρ-χοροφύλακα!

— Δὲν μοῦ λές, γιατί ζητιανεύεις, ἀντί νὰ δουλέψῃς;

— Δὲν μπορῶ νὰ δουλέψω, κυρία μου, γιατί πίνω πολύ.

— Καὶ γιατί πίνεις;

— Γιὰ... νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζητιανεύω!...

— Δὲν μοῦ λές παπού, εἶσαι ἀδελφός τῆς μαμάς μου;

— Όχι, εἶμαι ὁ πατέρας της.

— Τότε γιατί δὲν τὴν στέλνεις ποτὲ νὰ κοιμηθῇ νηστική, ὅπως κάνει αὐτὴ σ' ἐμένα!

— Ρωτᾷ τὴν πουλὰς δεκαπέντε δραχμὲς τὴν ὀνὰ τὰ καρπούζια βρὲ ἀδελφοῦ! Καὶ δὲν μοῦ κάνεις καμμιὰ συγκατάβασι ἀφού εἶ-μαστε συνάδελφοι;

— Εἶσαι ὁπωροκόλης;

— Όχι, εἶμαι λοποδότης!

— Γκαρσόν, ἔχεις νὰ χαλάσῃς ἕνα χιλιάρικο;

— Εὐχαρίστως...

— Εἶσαι τυχερός, φίλε μου, ἐγὼ δὲν ἔχω πα-ρὰ ἕνα πενηντοράκι!...

— Ἐφίρεις, ὁ Νίκος ἐπέστρεψε προχθὲς, ἀπὸ τῆς

Ἀγκυρῆς. ποῦ εἶχε πάει γὰ νὰ κληγῇσι λιοντάρι.

— Ἦταν τοῦλάχιστον, τυχερός στο κυνήγι του;

— Πολὺ τυχερός, ἀφού δὲν συνάντησε... οὐτε ἕνα!...

— Γιατί δρᾷς ἡ ἀμομηχανὲς ποῦ εἶνε ὅλο σὲ δερὸ κ' ἀτσάλι, δὲν ζοῖν παραπάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια;

— Ἰσως, ἐπειδὴ... καπνίζου διαρκῶς!...

Ὁ κύριος.— Πως παιδιὰ, ἔχετε;

Ἡ δασκάλα, (μὲ θυμὸ).— Κύριε!

Ὁ κύριος.— Θέλω νὰ πῶ, στὴν τάξιν δε-

σποινίς...

Ἐκεῖνος.— Αὐριον συμπληρῶνω τὸ εικοστὸ τέταρτο ἔτος τῆς ἡλικίας μου.

Ἐκεῖνη.— Γιὰ ἰδὲς, τί σύμπτωσης! Κ' ἐγὼ τὰ ἴδια!...

Ἐκεῖνος.— Ἐγὼ ὁμως... γὰ πρώτη φορά!...

— Ἄν δὲν ἦσουν οἱ εἶσαι, τί θὰ ἦθελες νὰ ἦσουν Μίκα;

— Παντρεμένη!...

Στὸ χορδὸ:

— Κυρία μου, ὁμοιάζετε μὲ τὸν Βόρειον Πόλον.

— Πῶς;

— Εἴσθε ὅλη πάγος καὶ ἐν τούτοις ἔχετε μαγευτικὴν ἑλξιν!...

Δεσποινίς.— Εἶνε γνήσιο τὸ κόκκινο κρασί;

Δεσποινίς.— Τόσο γνήσιο ὅσο καὶ τὰ κόκκινα μάγουλά σας, δεσποινίς.

Δεσποινίς.— (σ' ἀμνηστία).— Φέρτε μου ἕνα ποτήρι μύ-δα καλὺτερα!...

Στὸ ἀτελιὲ τοῦ καλλιτέχου:

Ὁ ἐπισκεπτής.— Αὐτὸ χιλιὰς φράγκα, θέλεις γὰ τὸν τάφο τῆς πεθεράς μου;

Ὁ καλλιτέχνης, (χρημογελῶν).— Μάλιστα.

Ὁ ἐπισκεπτής.— Λοιπὸν θέλεις νὰ μὲ κόμῃ; νὰ λυπη-θῶ πραγματικῶς; γὰ τὸ θά-νατο της;

Ὁ Κρατὴς.— Ποιὸ εἶνε τὸ ἀσφαλιστικὸ εἶγμα τῆς ἀναρρώσεως;

Ὁ φοιτητής.— Ὅταν ἰδῇς τὸν ἄρρωστο νὰ κἀν κῶτες μὲ τὴν νοσηκό-μον!...

